

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt IV. Canvtvs I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

dit annos omnes triginta quatuor. Cuius depositio summa
veneratione colitur tertio Nonas Februarij. Obijt anno Do-
mini octingentesimo sexagesimo quinto, indictione decima
tertia, qui est Ludouici II. xxvi. sepultus est in Basilica S. Pe-
tri ante altare sancta Genitricis Maria.

C A P V T I V.

CANVTVS I. Rex Dania 60. cuius administratores Ger-
maniam Normaniā vsque, quae inde nomen traxit, inua-
serunt, qui tamen ab Arnolpho Imp. repulsi sunt: interim
Hamburgum depopulantur. Hic verò hoc vno deslendus, quod
absque religione Christiana obijt. A. C. 873. qui alias ex
desperato adolescente autor euaserat insperato probitatis.

REMBERTVS Episcopus.

Christicolas veniens Slesuicum, carcere clausos

Fædo, REMBERTVS liberat ære sacer.

Hortaturq; crucem reliquos vt tollere discant,

Discipulos Christi nam mala ferre decet.

A. C. 865.

REMBERTVS itaq; S. Anscharij successor,
in Monasterio Gallia Thuronensi quod
ex liberalitate Cæsaris adeptus erat An-
scharius à teneris educatus, vixit in con-
tubernio fratrum, ibidemq; singulari pietate, erudi-
tione, vitæ sanctimonia morumq; grauitate ac mo-
destia tantopere eminuit, vt pro singulari amore quo
eum amplecteretur, eximiaq; spe ac opinione quam
de eo conceperat, eum sibi filium adoptaret Anscha-
rius, filijq; loco haberet ac amaret. Thuronensem
scholam aliquot annos summa cum laude, nec mino-
ri fructu ac vtilitate auditorum rexit ac gubernauit,
ab Anschario commissus, vt qui eum à teneris educa-
set

set & instituisse. Quod munus cum diligenter ac fideliter Thuronæ in erudienda iuuentute aliquot annos administrasset, de consilio Anscharij, Scholæ Corbeiensis Rector fuit designatus ac constitutus. Tandem sacris initiatus, Ripam in Iutiam ab Anschario missus ac ablegatus fuit, vt ibi Ecclesiam regeret, verbum Dei doceret, ac sacris Christianorum rudium animos imbueret. Qui etiam de vita Anscharij libellum conscripsit, quem fratribus Corbeæ nouæ dedicauit. Anschario autem defuncto sub annum 865. III. Non. Febr. Indictione XIII. Bremam vocatus, atque Episcopus creatus fuit, quod Anscharius diuino Spiritu afflatus, sæpe prædixerat, ipsum suæ virtutis æmulum fore & in Cathedra Pontificali successorem: creationem eius Pontifex, & Cæsar Ludouicus approbarunt. Ecclesiæ præfuit Rembertus magna cum laude annos nouendecim, eamque Diuini verbi prædicatione sacrorumq; administratione insigniter propagauit ac locupletauit. Sed & vicinas finitimasq; gentes religionē Christianā imbuit, captiuos vbique redemit ac vinculis liberauit, (*Remberti Episcopi temporibus circiter annum 865. Sigfridus cum fratre Haldano in Dania regnarunt. Hi munera Ludouico Cæsari miserunt gladium scilicet capulotenus aureum & alia præterea, pacem rogantes, missisq; vtrinq; ad Egdoram fluuiū legatis & mediatoribus, pacem firmam ritu gentis per arma iurarunt. Erant alij Reges Danorum, qui piraticis excursionibus eo tempore Galliam vexabant. Horum præcipui erant, Horig, Ordvvig, Godefrid, Rodulf, & Inguar Tyranni. Crudelissimus autem omnium erat Inguar, qui Christianos vbique per supplicia necauit. Abbas Stadenf.* fol. 94.

ERICO autem rebus humanis sublato, Ecclesia, nouas subinde calamitates perpeffa est, quod Cnuto Erii filius, religioni infensus, Christianos vndique per-

persequeretur. Neque in Dania tantum, sed & in locis remotioribus. Interea tamen Rembertus, feruentibus huiusmodi turbis ac persecutionibus, nunquam destitit monendo & prædicando verbum Dei propagare. Nam, qui S. Ansgarium in Suetiam & Daniam olim sequutus, comes laborum & periculorum fuerat, diuinæ veritatis, religionisq; Catholicæ propagandæ ac defendendæ causa, nihil non subire paratus erat. Is cum forte fortuna in Daniam iter suscepisset, & Slesuicum venisset, ubi Ecclesiam nouellæ Christianitati constructam habebat, vt quo in statu res Ecclesiæ essent, cognosceret, incidit in multitudinem Christianorum, qui catenis duriter vincti, ad fluuium Sliam submergendi trahebantur; Rembertus oratione blandâ eos, qui captiuos ducebant, permulcens, de liberatione agere cœpit. Quos ubi precibus non flecti animaduertit, precio captiuos redimere statuit. Quam conditionem Slesuicenses acceptarunt. Sed cum pecunia illi non suppetere, equo, quo vehabatur, & χειμῶνις Ecclesiæ, quæ secum tulerat, datis, illos redemit, ipsaq; altaris vasa non dubitauit impendere, quod diceret melius esse animas Domino, quam aurum seruare. Quam rem & miraculo claram & illustrem fecit. Nam catenæ & lora, quibus colligati erant Christiani, sponte dissilierunt ac dissoluta sunt, postquam preces ad Deum fudisset Rembertus. Obijt autem Rembertus anno ab Incarnatione Domini 888. Bremæ sepultus.

CNVTONI a. (vt ad eum reuertamur) cū adhuc per ætatem regnū administrare non posset, initio Cūratores dati fuerunt, Godefridus & Sigefridus. Hi cum accepissent, Carolum Caluū bello contra Saracenos distineri, bellandi cupidi, genti suę persuaferunt; vt de finibus suis cum omnibus copijs exirent, & finitimas, aliasq; regiones inuaderent: perfacile esse cum re nauali

uali & multitudine præstarent, totius Germaniæ imperio potiri. Id hoc facilius eis, quòd Imperium Francorum, post tempora Ludouici, bellis debilitatum, misereque laceratum ac diuulsum esset. Classe igitur ingenti instructa ac armata, Rheno flumine vecti, Coloniam primum, Ambianos, Atrebatum, Cameracum, Menapios & Brabantinos inuadunt, eorumque agros & fines depopulantur. Inde ulterius progressi, Leodicum, Traiectum, Tungros & Treuiròs vrbes incendunt, & diripiunt. Palatium regium Aquisgrani, amplissimum & elegantissimum in Equile conuertunt. Ligerim ingressi, Thurones oppugnant, & per Sequanam Parisios obsident, templisq; & monasterijs dirutis & prostratis, magnam hominum stragem edunt.

De quo immani ac nefando Danorum furore, ac Nortmannorum rabie ac sæuitia, Aimon. in historia de translatione & miraculis S. Germani Episcopi ita scribit: prout hæc verba in Annal. Baronij ad annum 845. recensentur ac cōmemorantur. *Anno Incarnationis Dominicæ octingentesimo quadragesimo sexto, Regis item præcellentissimi Caroli sexto, cum Regnum Francorum post obitum Ludouici Imperatoris, varias diuisum esset in partes, & peccata populi crescerent; sanguisq; sanguinem tangeret, Deo permittente, flagitijs quidem exigentibus actum est nostris, vt exteræ Nationes e proprijs egrederentur sedibus, videlicet gens Danorum, quæ vulgo Nortmanni, id est, septentrionales homines appellabantur, & superbo tumentique corde cum valido nauium apparatu, Christianorum fines intrarent. Qui huc illucq; furentes, atque cum magna superbia cuncta gyrantes, cœperunt vastando diuersas Insulas maris, donec nemine sibi resistente, fluuium Sequanam ingressi, Rothomago sorte incredibili applicarent. Cumq; in eadem Ciuitate aliquantisper demorantes, regionis Principes (quod absque ingenti contritione cordis effari nequimus)*

ad

ad bellandum pigros timidosq; aduertere, exeuntes è m-
 uibus longe lateq; diffusi, cœperunt vtriusque sexus multi-
 tudinem trucidare, captiuare, villas, Monasteria, Ecclesiasq;
 depopulandò cremare, totamq; suæ libidinis immensitatem
 cum omni crudelitate in populum Dei debacchando exercere,
 quousque ad locum qui vocatur Caroli venna, ventis velisq;
 suæ malignitati iusto Dei iudicio secundantibus, vltra spem
 securi nauigando peruenirent. Tunc gloriosus Rex Carolus,
 qui propter subitaneum eorum ascensum ex toto non pote-
 rat, conuocata aliqua exercitus sui parte, venit primum ad
 monasterium Macarij Dionysij, vt eius orationibus fultus,
 securius contra Dei suosq; pergeret hostes. Denique vt ac-
 cessit paratus non solum dimicare, sed etiam pro fide, piaq;
 defensione sanctæ Dei Ecclesiæ laudabiliter mori, eius aduer-
 sarij cognoscentes aduentum, diuerterunt ad alteram prædi-
 cti fluminis ripam, vbi quadam parua pars populi erat. Qui-
 bus confestim in fugam versis, in Insula quadam eiusdem flu-
 uij, ad opprobrium Christianorum plus minus centum vnde-
 cim captiuos sudibus suspenderunt, multosq; alios per domos
 & arbores confixerunt: atque nonnullos per villas camposq;
 miserabili insecutione trucidantes, premerunt. Ipsosq; san-
 ctissimo Paschalis festiuitatis Sabbatho, Parisios peruenien-
 tes, vacuam penitus ipsam Urbem quondam populosam, &
 omnia in circuitu illius Monasteria suis habitatoribus deser-
 ta repperunt. Timor siquidem & metus vniuersos inuase-
 rat, vtpote merito iniquitatis, diuino enudatos auxilio, at-
 que adeo humanæ defensionis destitutos solatio. Quis rogo
 non doletet? antequam bellum cõmitteretur fugatum
 exercitum; antequam iaceretur sagitta confossum? ante scu-
 ti allisionem ignominiosè subactum? vniuersorum namque
 ordo penitus in Ecclesia confusus, atque à bonitatis studio
 permutatus, hoc ipsa priuatione boni vsque ad excidij fomi-
 tem digna satis vltione promuerat: at pius Pater, iustus, de-
 linquentium semper corrector, correctorumq; clemens susce-
 ptor, non hoc intulit, vt nos ob innumera, delictorum nostrò-
 rum

rum pondera crudelis damnaret, sed vt per immensam benignitatis suæ largitatem afflictos emendaret, &c. Tunc (proh dolor,) sanctissimum B. Germani corpus de suo effossum sepulchro, in possessionem quandam eius Ecclesiæ, quæ Cumbris dicitur, delatum est. Sed quæ facundia, quisue sermo exponere posset, qualis dum hæc agerentur, quantusue in eadem Ecclesiâ extitit luctus. Senes itaq; & iuuenes & pueri flebant, & infantes, vtpote nemo sese à lachrymis temperare valens: similiter & aliorum corpora sanctorum in eodem pago degentiū extumulata, atq; per diuersa sunt loca deportata, exceptis membris duntaxat Macarij Dionysij sociorumq; eius Martyrum, quæ licet à suis fuerunt extracta sepulchris propter tamen Regis præsentiam non sunt tunc ad alia loca transire compulsa, &c. Hinc clare cernere ac perspicere licet, effrenatam ac indomitam Danorum ac Nordmannorū furorē ac sæuitiam, quā passim exercuerūt. Hanc a. Deum detestatum fuisse, multis indicijs, euidētib; signis ac miraculis, in sanctorum reliquijs editis satis clarē testatum fecit, quæ apud præfatum hunc Authorem vltius recensentur. Interea a. dum Gallia longis ac diutinis hisce bellis ac persecutionibus, à sæuis ac truculentis istis populis ita duriter ac hostiliter premeretur ac affligeretur, Ludouici regiones (dum adhuc in viuis erat) ab huiusmodi turbis fere immunes fuerunt. Nam is siue arte, siue conditionibus, siue alia ratione, ita Nortmannos tractabat, vt cum totam Franciam vastarent, nihil eius ditio detrimenti acciperet.

Post mortem autem Ludouici, Carolus Filius, alias Crassus vocatus, ex Italiâ domum reuocatur, quod Imperij Romani in summo discrimine versantis res id postularent. Is cum Danis aliquoties congressus acerrimè dimicauit, strenueque ac fortiter conflixit, sed infelici Marte. Et refertur res admodum memorabilis ac stupenda in veteribus Francorum

Annal. apud Aim. l. 5. c. 16. & Regin. anno 882. quæ tunc temporis contigit, Obsidentibus Francis & obseſſis à Carolo Nortmannis, 12. Kalend. Auguſti, poſt medium diem tenebroſa ſubito caligo tota caſtra operuit, fulgure & tonitru concrepante, & talis grando, vt nullus antea Mortaliū ſe tale quid vidiffe proſiteretur, non vt ſolitum eſt, lapides deſcendere, plena & equali ſuperficie, ſed cornuta & inequali & aſpera facie, omnibus cernentibus inſolitum & magnum præbuit ſpectaculum (mirabile & incredibile dictu) vt vix groſſitudo eorum potuerit pollice & digito medio circumdari. Nam & equi ſtupefacti fuerunt, & effraſtus ſudibus ac habenis partim extra caſtra, partim in caſtris errore & ſtupore verterentur. Ciuitatis quoque quā obſederant, propter impetum aeris, magna pars corruit, ita vt vna cohors coaceruatim poſſet equitando ingredi, niſi vallo quod circum erat ſuſpenſa conſtaret. Igitur per tot dies obſidens tam magnis Exercitus, æſtuo in tempore, propter putredinem cadentium hominum, ægritudine correptus & perſeſus eſt: nec minus incluſi ſimili moleſtia premebantur. Cum in huiuſmodi anguſtias ac difficultates vtrinque redaſti eſſent, de pace facienda conſilium cœperunt, Caroloq; fœdere cum Danis inito, Friſiam illis habitandā conceſſit, & Godefrido vni ex Curatoribus regni, Giſlam Lotharij Patruelis filiam in matrimonium, & Friſiam in dotem dedit. Godefrido etiam vt Chriſto nomen daret, author fuit. Sigefridus verò tutorum alter, poſtquam innumerabilem auri vim congeſſiſſet, relictā Normanniā, vnā cum magnā ac valida ſuorum popularium manu conſertiffimoq; agmine, in Daniā reuertitur. Godefrido poſt à Duce Henrico interempto, Dani eius cædis vindicandæ cupidi, denuò Galliam hoſtiliter inuadunt, ibique vnā cum illis, qui remanſerant, ſedes collocant. Vnde & appellatio Normandiæ in hodiernum vſque diem manet, nimirum à Normannis, hoc eſt, gente aquilonari, quæ illic con-

confedit, nomine ducto. Normannorum autem exercitus, magnam partem ex Danis collectus fuit, quibus sese gentes finitimæ, Norvvegi, Suedi, & Cimbri aggregarunt, quos receptos ad se socios Dani sibi adsciuerunt. Nam & populi Septentrionales bellis adfueti & quasi innutriti, quum pace crescerent, otij ac quietis tandem pertesi, finibusq; suis egressi, nominis illustrandi, & finium amplificandorum causa, solum verterunt & remotissimas quasque gentes petierunt easq; bello & armis adorti ac persequuti sunt, vt recte Poeta:

*Omnis in Arctois populus quicumque pruinis
Nascitur, indomitus bellis, & Martis amator.*

Normannos autem tandem Lotharingiam ingressos, Arnolphus Carolomanni filius, Cæsar, in Patri sui Caroli Crassi locum succedens, fudit ac prostravit. Duodecim regia signa hostibus adempta, in Bauariam postea allata esse, nec non ad hominum millia centum prælijs occubuisse, scriptores memorant. (*Arnolphus Carolomanni filius fit Imperator anno 894. moritur 906. Aliter hac narrat Abbas Stadenfis fol. 94. & 96.*) Insigni itaque hac victoria, quam de hostibus reportauerat, elatus Arnolphus, magno exercitu fines Danorum inuâsit; eosque tandem multis & crebris prælijs ad Hexamilium, & Eidoram fluuium, qui tunc regni Daniæ terminus erat, cum ijs commissis, ad internecionem cecidit. Bellum diuinitus administratum esse, omnes vno ore testantur, quod centum millibus paganorum cæsis, ex Christianorum exercitu pauci cecidissent. (*Helmod. cap. 7. anno 888. Bellum cœlitus administratum, in quo Nordmanni vel Dani ab Arnulpho Rege, vsque ad internecionem sunt deleti. Siquidem centum millibus paganorum prostratis, vnus de Christianis cecidisse repertus est. Godesfridus & Sigfrid reges ibi sunt occisi. Ada. c. 40. Vnde colligo*

tria bella Normannorum insignia. Vnum regnante Erico iunior. Stadens. fol. 92. Alterum anno 876. cuius idem Stadensis meminit fol. 94. Tertium & vltimum in quo deleti sunt fol. 96. Anno 888. vide Helmold. cap. 8.) Ita iustissimus Deus Nordmannos propter Religionis contemptum, & Christianorum ingentē afflictionem ac persecutionem, tandem ad pœnam rapuit: vt quibus primum res paulo secundiores concesserit, postremo autem pro impietate plagam mortiferam inflixerit. Ab illo itaq; tempore grauissima ac asperrima Nordmannorum persecutio tandem cessauit & conquieuit, Deo sanguinem Christianorum, qui annos septuaginta abundē satis effusus erat, vindicante, (vt Helmoldus scribit cap. 8. & Stadens. fol. 96.) Hæc inciderunt in tempora Adelgarij Episcopi Hamburgensis, qui anno à Christo nato 909. ex hac vitâ migravit. Ex quibus constat religionis exercitia, in his oris sub Cnutone interrupta, aliquantisper conquieuisse. (Anno 912. post Olaph Sueonum Principem, qui regnavit in Dania cum filijs suis, ponitur in locum eius Sigerich. Cumq; paruo regnasset tempore Hardeger filius Sueni à Nordmannia veniens eum regno priuauit. Abbas Stadens. f. 98.

C A P V T V.

FROTHO VI. Rex Daniae 61. rebelles Prouincias domuit: in Anglia religione Christiana imbutus & baptizatus, dum eandem per Agapetum Romanum illic introducere tentat, mortem obit, sub quo templum Slesuicense readificatum.

Imbutus sacro cultu, dum præfuit Anglis,
Danorum FROTHO, Rex cupit esse pius.
Romana mandat doctos à sede vocari,
Sed pia Religio Rege cadente cadit.

A. C. 896.

CNY-